

Conversatie over zwartjes

Het is begin april en ik sta op een bruggetje over een zijtak van de plas op Arthur te wachten. Hardlopers en een enkele wandelaar, met of zonder hond, lopen achter me langs. De zon heeft een aantal dagen flink zijn best gedaan en er zouden onderhand toch wel een paar vissen de ondiepe kom ingetrokken moeten zijn. Aan het einde van de middag zullen we het weten. Voor mij in het water liggen stukken piepschuim, een bord, gebroken houten latjes en een fiets met een krom voorwiel.

Rechts van me komt een oud mannetje, met een grijsgroene baseballpet op, aanrijden in een elektrisch karretje. 'Zzzhhhhht', doet het karretje en houdt op met geluid maken als het vlak naast me tot stilstand komt. Ik kijk op. Het oude mannetje kijkt me aan en begint zijn handschoenen met grote zorgzaamheid uit te trekken. Een voor een worden de vingers uit de leren handschoenen getrokken. Ik volg het ritueel onbewust, tot ik merk dat het mannetje me aankijkt. De vele plooien in zijn gezicht veranderen en uiten nu enthousiasme.

"Op de karper zeker, hè?" Hij haalt een pakje shag uit zijn jaszak en begint te draaien. "Al wat gevangen? 't Is nog te koud eigenlijk, hè?" "Nee, nog niets. Ik moet nog beginnen", antwoord ik.

Hij trekt het uitstekende plukje shag van zijn sigaret. "Ze hebben hier de laatste paar dagen flink gegraven en allemaal van die paaltjes in het water geslagen", vervolgt het mannetje. "Waar het allemaal goed voor is, ik weet het niet, geeft die gasten alleen maar meer aanleiding om troep in het water te gooien. Kijk daar maar eens." - hij wijst naar het bord, de fiets en de stukken piepschuim in het water - "Lag er al na een dag in. 't Is niet normaal meer." Het mannetje begint te hoesten. "Ik weet het, ik erger me er ook dood aan", antwoord ik. "Die natuurlijke oevers leggen ze aan omdat ze alles een wat natuurlijker aanblik willen geven hè? Voor de ringslang, de meerkoeten en ijsvogeltjes, heb ik me laten vertellen. Het zal voornamelijk ratten aantrekken, vrees ik. En ijsvogels hoeven we midden in de stad ook niet te verwachten, lijkt me zo." Het mannetje knikt instemmend. "Vist u ook soms?" "Nou nee, maar ons hele land gaat naar de kloten", vervolgt hij. "Overall bouwen ze maar, moet ook wel hoor, als steeds meer van die gasten ons land worden binnengelaten. Zeg, mag ik jou nou es wat vragen?" Het mannetje neemt ondertussen zijn eerste trekje aan zijn nu al voor de helft opgebrande, shaggie. "Ja, natuurlijk." Aangespoord door mijn aandacht vervolgt hij: "Jij bent Nederlander hè? Blank bedoel ik. Wat vind jij er nou van, van al die zwartjes?" "Allochtonen? Nou, eh, ik heb er geen problemen mee zolang ze maar geen rotzooi trappen. Maar dat geldt voor iedereen", antwoord ik. Een antwoord van niks natuurlijk, maar ja... "Nou, het worden er anders steeds meer, zeker hier in deze buurt. Was vroeger wel anders, toen waren er niet zoveel, althans, niet hier. Neem nou mijn onderbuurman." - hij krijgt nu een fanatieke blik in zijn ogen. - "Ook zo'n zwartje. Best goeie vent hoor, helpt me wel eens met het een of ander, daar niet van, maar hij is altijd thuis, heeft elke week een andere auto voor de deur staan en de hele dag door komen er allemaal van die zwartjes bij hem